

καί :

"Οπου ἐφώλευεν ὁ λέων.
Ἀπεδιώχθη μὲ τὴν βία
Κ' ἔλαμψε ἢ Ἐλευθερία (στρ. 31)
Μὲ πανήγυρες πολλὰς.

Ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητὴς τῆς Ἐλευθερίας, ὁ Σολωμός, τὸν θούριον τοῦτον τοῦ Μαρτελάου ἐγνώριζε, καθότι ἐμιμήθη τὴν τελευταίαν στροφὴν, ὅτε ἔνθεον ἔφαλλον :

ὦ τριακῶσιοι! σκηθῶθε
Καὶ ξανάλθετε 'ς ἐμάς·
Τὰ παιδιὰ σας θέλ' ἰδῆτε
Πόσο μοιάζουσε μὲ σᾶς.

Ἐκ ζακύνθου.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Κατὰ τὸν ἦχον τῆς « Βαρκαρόλας ».

Ψηλὰ βουνὰ καὶ θάλασσαις
διαβάτης ταξειδεύει —
Ποῦ πάγει; Τί γυρεύει;
— ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
Ἐχάθ' ἢ ἀδελφοῦλα του,
τὴν ἔκλεψαν οἱ μάγοι,
γὰ νὰ τὴν εὕρῃ πάγει —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ!

Μικρὸ παιδί 'ξεκίνησε,
τὸν γέρασαν οἱ δρόμοι,
δὲν εὕρῃ ἀκόμη —
ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
Ταῖς χώραις θλαῖς γύρισε,
'ς τῆς γῆς τὴν ἄκρη φθάνει,
ἐκεῖ τὸν δρόμο χάνει —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ!

Ἐκεῖ τραγοῦδη' ἀκουσε,
πουλὶ 'σὰν νὰ τὸ στέλλῃ,
'σὰν νὰ τὸ λέν' ἀγγέλοι —
ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
Πρὶν ἢ τὸ 'νοιῶσ' ἐλκύστηκε,
πρὶν τὸ σκεφθῆ παγαίνει,
'σ ἓνα παλάτι μβαίνει —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ!

« Ἐμὲ μ' ἐκάμαν μάγισσα.
Τί θὲς ἐσύ, διαβάτη,
'ς τ' ὄρατ' ἔμου παλάτι; »
« ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
— Κυρά, τὸν δρόμο μ' ἔχασα,
κ' ἐμῆμα, τὸ ξενάκι,
ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ! »

Τὰ μάτια τῆς χαροῦμενα
ἀστράψαν 'σὰν ἀστέρια,
κ' ἐπρόβαλε τὰ χέρια —
ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
Ἐλύγισε τὸ σῶμά τῆς
καὶ πέσαν τὰ ξενάθ' αὐτῆς,
τὰ μακρὰ μαλλιά τῆς —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ!

Κε' ἀρχίησε 'ς τὴν ἄρπα τῆς
νὰ φάλλῃ καὶ νὰ κρούῃ.
Ὁ νιὸς ποῦ τὴν ἀκούει —
ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
'σὰν οὐρανὸ τὸ πνεῦμά του,
'σὰν γῆ τὴ σάρκα 'νοιώθῃ,
'ως ποῦ ἐμαρμαρῶθῃ —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ!

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλᾶ 1884 — Β', 864.

Ἡ ψάλτρα ἢ μαργιόλισσα,
'ς τὴν πλάτη του θαρριέται,
λυγὰ κ' ἀφογκριέται —
ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
Ἄπ' ἔξω κρύος, μάρμαρο.
Ἐ τὸ μάρμαρο 'πὸ κάτω
ζεστή βαρὰ ἢ καρδιά του —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ!

« Πολλοὺς διαβάτας 'πλάνεψα
κ' ἐπῆρα 'ς τὴν σκληθιά μου
μὲ τὸ τραγοῦδήμα μου —
ὦτιμένανε, ὦτιμένανε!
Αὐτὸν δὲν τὸν ἐπρόσμενα
'ς τὴν ἄκρη 'δῶ τοῦ κόσμου:
Αὐτὸς εἶν' ἀδερφός μου —
ὦτιμένανε, ὦτιμέ!

(Ἐκ τῶν « Ἀποθῶν Ἀσρῶν. »)

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἔχει υἷον κατὰ πάντα ἄξιον
ἑαυτοῦ, ὃν κατώρθωσε νὰ ἀρραβωνίσῃ· ἀλλ' ὁ
νεανίας τρέμει καὶ εἰς μόνην τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου.

— Ἀνόητε, τοῦ λέγει ὁ πατήρ, κ' ἐγὼ δὲν
πανδρεύθηκα; ἔ, τί ἔπαθα;

— Naί, μὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ τὸ
γάμο τὸ 'δικό σου! Ἐσὺ ἐπῆρες τὴν μητέρα, ἐνῶ
ἐγὼ θὰ παντρευθῶ γυναῖκα ποῦ μοῦ εἶνε ὄλως
διόλου ξένη!

— Ἀχ, κερά Κώσταινα, δὲ ξέρεις τί κακὸ
μοῦ συνέθηκε χθές! Πέρε' ὁ Νίκος μου ἀπὸ τὴν
σκάλα κάτω καὶ χτυπάει τὸ κεφάλι του ἀπάνω
'ς ἐμὴ γλάστρα

— Χριστὸς καὶ Παναγία!

— Αὐτὸς δὲν ἔπαθε τίποτε, μὰ ποῦ μοῦ 'σπασε
τὴ γλάστρα!

Ἐν τῷ θεάτρῳ ὁ κ. Σ* θέλων νὰ βλέπῃ καλὰ
τὴν παράστασιν ἐγείρεται τῆς θέσεώς του καὶ μέ-
νει ὄρθιος. Ὁ ὄπισθεν αὐτοῦ καθήμενος, οὐτινος
ἀπέκρυψε τὴν θέαν, τὸν παρακαλεῖ νὰ καθήσῃ:

— Καθίστε, παρακαλῶ, Κύριε. . . .

— ὦ! εὐχαριστῶ, ἀποκρίνεται ὁ Σ*, δὲν κου-
ράζομαι καθόλου.

Ἡ αἰδὼς εἶνε ἡ γενναιοῦτης τῆς γυναϊκός.

Ἡ γυνὴ ἦτις ἀγαπᾷ τὴν πενθεράν τῆς λατρεῖται
τὸν σύζυγόν τῆς.

Τέσσαρα πράγματα πρέπει νὰ ζητῶμεν ἀπὸ
τὴν γυναῖκα:

Νὰ ἔχῃ τὴν ἀρετὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς·

Τὴν σεμνότητα ἐπὶ τοῦ μετώπου·

Τὴν γλυκύτητα ἐπὶ τῶν χειλέων·

Τὴν ἐργασίαν εἰς τὰς χεῖρας.